

[Helge Larsen.]

til et fuldt udbygget universitet, men også går i gang med en planlægning af de universiteter, som ganske givet må bygges i de kommende tiår.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen var inde på, at vi ikke har været forudseende nok; også det ærede medlem frk. Helga Pedersen var inde på dette synspunkt. Det er naturligvis rigtigt. Der deler vi skæbne med andre lande, og en af forklaringerne er vel, at den moderne samfundsudvikling, som vi har oplevet den efter den anden verdenskrig, har stillet langt, langt større krav til udbygning af undervisningen, end nogen har kunnet forudse. Jeg tror ikke, at man er i stand til at placere ansvaret herfor noget enkelt sted. Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen mente, at det vel først og fremmest lå på regeringerne igennem det sidste tiår. Det er i den forbindelse, når vi nu regner i tiår, ganske interessant at tænke over, at den nuværende regering, som trådte til ved begyndelsen af dette tiår, 1960erne, nu foreslår, at man går i gang med at planlægge udbygningen af universiteter og den højere undervisning helt frem til år 2000. Hvis den regering, som trådte til ved forrige tiårs begyndelse, 1950erne, bare havde lagt en tilsvarende plan, der rakte 20 år frem, så ville vi måske være stillet bedre, end vi er i dag. Jeg anfører dette, ikke fordi jeg vil placere ansvaret noget bestemt sted, men fordi jeg tror, det er rigtigt, hvad, så vidt jeg husker, det ærede medlem frk. Helga Pedersen sagde, at ansvaret for, at der ikke har været forudseenhed nok i denne sag, strækker sig ud til alle medlemmer af tinget og til alle medlemmer adskillig tid tilbage.

Vi kan altså konstatere i dag, at vi er enige om, at det er nødvendigt med en meget vidtgående udbygning af vore universiteter og af den højere uddannelse og naturligvis i forbindelse dermed også af forskningen, der jo i vid udstrækning er knyttet til og må være knyttet til undervisningen ved universiteter og læreanstalter, og denne samstemmighed om nødvendigheden af en vidtgående udbygning er der kun grund til at glæde sig over. Vi har nu i dag til behandling et forslag om udbygning af det tredje universitet i Odense, og jeg

kan på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Allerede i 1962 traf vi beslutning om at oprette et lægevidenskabeligt fakultet i Odense; der er truffet beslutning om at lægge en ny landbohøjskole i Odense; der er de naturlige forudsætninger for, at man til denne by knytter den videre udbygning, således at vi får landets tredje universitet i Odense.

Derudover har vi imidlertid planlægningen på længere sigt. Mit parti giver også helhjertet tilslutning til, at der nedsættes et permanent planlægningsudvalg til at forberede udbygningen af de kommende universiteter, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den vurdering, det skøn, der er fremsat, at vi inden år 2000 skal have bygget 3 nye universiteter, er rigtigt. Det vil ikke være rigtigt på indeværende tidspunkt at tage nogen som helst stilling til, hvor 3 nye universiteter inden år 2000 skal placeres; det vil forudsætte et indgående undersøgelsesarbejde, som det påtænkte planlægningsudvalg vil kunne foretage, selv om jeg naturligvis er ganske enig med det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen i, at den beslutning, der til sin tid skal træffes, træffes af det høje ting.

Jeg har en bemærkning til at gøre i forbindelse med de eksisterende universiteter. Det er rigtigt, at både Århus universitet og vel navnlig Københavns universitet lider under en ganske væsentlig pladsmangel. De forhold, hvorunder de studerende ved Københavns universitet arbejder, er urimelige, og de er utvivlsomt også økonomisk meget kostbare, fordi de overfyldte lokaler eller de i mange tilfælde dårlige lokaleforhold betyder, at en effektiv udnyttelse af studietiden ikke kan finde sted. Jeg tror derfor, at man, samtidig med at man udbygger eller anlægger det tredje universitet i Odense og forbereder opbygningen af yderligere universiteter, også må sørge for at kunne foretage en vis udbygning af Århus universitet og vel navnlig af Københavns universitet, hvor pladsmangelen er størst. Jeg håber, det må blive muligt at gennemføre en sådan forbedring af forholdene ved Københavns universitet, og jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at pege på, at det ville forekomme mig rimeligt, om man udnyttede arealerne ved Svane-